

Karl Barth

— en Gæst.

LSL 2 1921

Den berømte, i Øjeblikket mest omtalte tyske Teolog, *Karl Barth*, taler i Aften for første Gang her i København. Besynderligt nok — vil den almindelige Opfattelse sikkert være — at Barth taler efter Indbydelse af den grundtvigske Studenterkreds og ikke af den Kreds, som i Almindelighed kaldes for Barthianere her i Landet, den Hejeske Tidehvervskreds! Tidehvervsfolkene opfattes dog ofte fejlagtigt som Barthianere. Hvad siden de nemlig har med Barth at gøre, eller navnlig den yderliggaaende liberale »Barthianer« Bultmann, der allerede har været heroppe, saa er de dog først og fremmest noget for sig selv, noget — helt originalt! Det er endda et Spørgsmaal, hvor velkommen Barth egentlig er denne Kreds, naar det kommer til Stykket.

Hvem der imidlertid ellers er eller ikke er Barths rette Disciple her i Landet, saa nyder Barths Navn den Opsigt, at hele Landet kender det — og næppe ret meget mere. Nogle faar Kuldegys ved dette Navns blotte Nævnelse, andre Kampglæde — hvad enten det nu er til Forsvar eller Angreb. For saa vidt Barths Tanker er trængt ud til en videre Kreds herhjemme, er det dog i allerhøjeste Grad i formidlet Form. En Del Teologer har læst ham, andre har regnet ud, hvad det drejer sig om. Nogle vil f. Eks. absolut gerne af med en Uartighed i hans Anledning. I »Studenterblandet« for i Gaar optræder saaledes en Artikel om Barth af det teologiske Studenterraads Næstformand, Hr. P. Munch-Madsen, med den betegnende Overskrift: »Giver Gud Fanden i Religiositet?« Andre letter deres Hjerte med Tak, fordi Barth har ført dem bort fra noget subjektivistisk »engelsk« »Oplevelseskristendom«, som Studenterbevægelsen og K. F. U. M. skal have været medskyldige i at føre dem ind i. En tredje Part finder hos Barth kun, hvad der laa som kendte og allerede erkendte Opfattelser hersk opdragede Kredse her i Landet, baade blandt Teologer og Studenter, for hvem »Oplevelseskristendom« altid har forekommet som en Pest! — undertiden ogsaa Pest!

baaret frem i forreste Linje, lige til Brydningspunktet af en aandelig Tidsbølge, som umiddelbart og samtidigt har rejst sig i voldsom Protest mod en Hovedretning i den overleverede mer eller mindre liberale Teologi, der var groet frem siden Aarhundredskiftet, baade i formidlende og i radikal Form. Barth er næppe selv mere end kun delvis medskyldig i dette. Reaktionen var ogsaa kommet uden hans Navn. Men som Tingene udviklede sig, blev det dog hans Navn, der kom til at kastes med Lysskrift hen over den teologiske Horisont.

Om Karl Barth imidlertid kan staa Maal til den Opsigt, han har vakt, og den Beundring og Taknemlighed, han har fremkaldt — faar staa hen til videre. Dels har det jo nemlig vist sig, at ogsaa han er undergivet en vis Udviklingens Lov i sine Standpunkter. Dels er han maaske slet ikke saa konservativ og objektiv, som en hel Del tror om ham. Og endelig er han Dialektiker, — og hvor meget og hvad ved man egentlig om den Slags Folk, naar det kommer til Stykket? Vi behøver blot at se til vor egen Søren Kierkegaard. Kristendommens Foragtere blandt dens Modstandere saavel som dens tro Disciple er i næsten lige Grad enige om at øse af hans Skrifter. Finder vi ikke netop noget af det samme ved Luftningen om Karl Barth?

Karl Barth er for mange baade en Impuls og et Spørgsmaalstegn.
